

Ikuisuus muistin tuolla puolen

Tämä on kokeellinen teksti, jossa käytetään erästä anglosaksi-journalismin sääntöä näkyvässä muodossa joka antaa katsojalle tarvittavat tiedot Minna Sjöholmin näyttelystä.

Kuka?

Minna Sjöholm syntyi vuonna 1971 Imatralla, Etelä-Karjalassa, Saimaan järven rannalla. Hän on valmistunut Kankaanpään taidekoulusta 1999. Nykyään hän asuu ja työskentelee Turussa. Valmistumisensa jälkeen hän on pitänyt useita yksityisnäyttelyitä ja hänen teoksiaan kuuluu useaan julkiseen kokoelmaan, kuten EMMA, HAM, Oulun kaupungin taidemuseo, Wäinö Aaltosen museo ja Wihurin rahasto.

Mitä?

Jo William Turner (1775-1851) rikkoi lineaarisen perspektiivin sääntöjä maisemissaan, joiden horisontti katoaa ilmakehän ilmiöihin, kuten junan savu, myrskyt ja sumuiset auringonlaskut, kuitenkin vasta valokuvauksen keksiminen ja sen teollistuminen siirsi ihmisen katseen selkeästä antroposentrisestä keskipisteestä pois. Taidemaalarit vapautuivat tietystä "todellisuuden" esittämisestä ja näin syntyi erilaisia tyyliuuntia, impressionismista puhtaaseen abstraktioon. Toisaalta valokuvaus antoi mahdollisuuden nähdä sellaisia ilmiöitä, joita on mahdotonta vangita paljain silmin, kuten esimerkiksi juoksevan hevosen totuudenmukainen liike (jota ei enää esitetä samaan aikaan irti maasta olevin jaloin). Tämä antoi mahdollisuuden kehittää teemoja, joita siihen asti ei oltu edes kyetty ajattelemaan.

Taiteilijat alkoivat maalata erilaista todellisuutta.

Tämä "epätarkka", palettiveitsellä käsitelty maalaus - hyvin tyyppillistä Sjöholmin töille – edustaa taitoa vaativaa ja arvostettua lähestymistapaa, jonka monet maalarit ovat omaksuneet, esim. Gerhard Richter (Dresden, 1932). Lopputulos muistuttaa ensimmäisiä "huonosti" tuotettuja valokuvia tai Fantasmagorianäytöksiä. Kiehtovaa, koska tekniikka tuo näkyväksi ideaa sekä liikkeestä että muistista.

Milloin?

1. - 24.11. 2019.

Pimeys; kellot on juuri siirretty talviaikaan, mikä tarkoittaa Suomessa pääosin pitkän kauden alkua, jossa valo kamppailee yhä enemmän löytääkseen tilaa sielun elävöittämiseksi. Täällä Roomassa, missä kirjoitan, sitä on vaikea kuvitella, mutta sen kärsimyksen tai charmin voi varmasti tavoittaa katsomalla Sjöholmin suurempia maalauksia.

Missä?

Galleria Amassa, joka on esittänyt Minna Sjöholmia maalauksia vuodesta 2001.

Miksi?

Pitääkö olla vastaus kysymykseen miksi?

Kaksi vuotta on kulunut Sjöholmin viimeisimmästä yksityisnäyttelystä galleria Amassa. Jokin on muuttunut hänen tuotannossaan ja on hyvä ymmärtää mitä se on.

Miten?

Muutos on lähinnä löydös, joita taiteilija piti piilossa Turun studiollaan. Hän säilytti niitä kuin valokuvia, muistoja joita voi ottaa esille tarpeen tullen.

Nämä pienet jalokivet olivat jo kauan olleet taiteilijan silmien alla, odottaen tulewansa hyväksytyiksi itsenäisinä teoksina. Tästä avautui lähtökohta uudelle tuotannolle. Nämä miniatyyrimaalaukset yhdessä aikaisempien maalausten kanssa luo uuden "muotokuvan" taiteilijasta: tarkkoja yksityiskohtia, jotka on häivytetty muistikuvien haalistumisen lailla ja yhdistetty ihmishahmoon, valokuvan voimakkaimpaan ja vanhimpaan tarkoitukseen, sen "talismaniseen" käyttöön, lainaten Susan Sontagin kuuluisaa kirjaa, *On Photography*, julkaistu ensimmäisen kerran vuonna 1973.

Joten, vietä pienten paperimaalausten kanssa intiimi ja keskittynyt hetki. Sen sijaan kiinnitä suuremmille kankaille huomiosi yhtäaikaan nopeasti ja tarkkaavaisesti, kuten kävellelläsi kadulla, sateessa tai odottaessasi pysäkillä raitiovaunua. Aistit urbaanin, metropolin, tietyn kaupungin tai ei erityisesti minkään, ensimmäisen teollisen vallankumouksen tai nykyaikaisen maailman tunnelmaa.

Suurkaupunki, valtava ja vieras, nähtynä liikkeessä olevin silmin.

Hiljaiset ja kylmät sisätilat, peilejä pysähtyneistä hetkistä.

Tuntemattomia ihmisten kasvoja ja kehoja, jotka vaativat hiljaista huomiotaamme.

Manuela Pacella

Nykytaidekuraattori ja Flash Art lehden kriitikko

Lisätietoja: www.ama.gallery